

Ogreva zemlje me dišeči dih,
 pih vetra ziblje me in me obrača
 in slednji dan sem težja mu igrača
 in veter bolj in bolj je miren, tih.

Čutim: v sokove se spreminja kri.
 A le sredina moja je že zrela,
 ne išče me še ptica in čebela,
 lupina moja le še rahlo rdi.

2

O Bog, ko padem, naj odpadem zrel,
 naj me tvoj dih pred žetvijo ne sname,
 naj ne bom gnil in trpek in ko slame
 in listja osušenega pepel.

Če pojde mimo gladen siromak,
 naj le njegove poželjive dlani
 po meni sežejo in naj me rani
 in naj mu bom ves sočen in sladak.

O saj le kdor je lačen in ubog,
 tvojih vrtov medene plode ceni
 in samo on v posvéceni jeseni
 s teboj in z nami nov zaključi krog.

R E K A

A L O J Z G R A D N I K

Še peniš se in brizgaš in kipiš,
 drveč nevzdržen mimo sten in skal
 življenja mojega nemirni val,
 še v tebi blesk je gor, dreves in hiš.

A daleč ni ravan, pustinja, mrak,
 brezbrežne večnosti samotni prag.

Ah, skoro že neviden bo tvoj tek
 in komaj pljuskal boš ob goli breg.